

bukowski je smeće

josip curić

pisao sam jutros, u nastavku je štivo.
imam dane kada sam bolje. i one druge.
danas je dan u kojem mrtav sam živ.

ne podnosim kada ne postojim.
život je sjeban, a ja nisam spreman.
niti ću ikada biti.

mila,
radi štogod želiš.

ja vibriram, iskačem iz kože.
ja te želim, ja žudim.
ja urličem.

trudim se biti tiši.
misli su zbrkane.
misli bole.

ruke se grče, tijelo boli, duša razdire.
teško je – protiv sebe.
poriva.
nagona.

nažalost, moj život, moj svijet
vrti se oko tebe.
tu si,
u svakoj misli, u svakoj riječi,
stihu.

to je
neizdrživo. nepodnošljivo.

onaj racionalni dio mene, koji još uvijek postoji
govori mi: makni se, zaboravi – ozdravi

ali onaj – koji sjedi pored mene, on više:
jebi se gubitniče, ne zaslužuješ ništa bolje.

i tako, došli smo do novih stihova
u kojima izbacujem jad i tugu
nemoć i bol koji me proždiru.

prije svega, nedostaje mi razuma i strpljenja.
o tome između redova, pišem.

volim te – iako ne smijem.

jutro draga

a što sada?

što ćemo, mila –
hoćemo se jebat
voljet
ili nešto drugo?

što ti je
sada po volji

hoćeš li me
ignorirati,
izbrisati iz
memorije

hoćeš li me
mrziti

nikad nećemo
biti sretni

uvijek ćemo se
voljeti

najteže podnosim
vlastito ludilo

taj
vrtlog strasti
mizantropije
nihilizma
ljubavi

u meni.
ne podnosim

taj
emotivni kaos
paradoks
moći i nemoći

te kontraste
kao u
crno bijelom filmu

te sjene
nade

posebno
ne podnosim
sunčeve zrake

svaku onu nadu
da ovo je
faza

da bit će
drugačije

halucinacije
da me voliš
da me želiš

ne podnosim
svijet

ne podnosim boje

vjeruj mi
sve je crno
vi ste ljudi
vi ste ljudi

ne ja.

moje ludilo

zašto

zašto ti se
uopće javljam

ionako
sve je igra

kad ti želim dati kurac
ti bi ljubav

kad dajem ti ljubav
ti bi kurac

i problem nije u meni

ti si ta
kojoj vječito potrebna je
promjena

koja
ne zna
posložiti prioritete

koja želi sve
bez ikakve obaveze

bez predaje

ti si ta
za koju čovjek je roba

ti si ta,
sjebana
kao i ja

ti si –
ta

ja sam ja.

ma budi
što god želiš

tko sam ja
da ti išta
govorim

budi
jeftina
budi
šporaka

budi
lijepa
budi
sretna

budi
svoja
svačija

ili budi
ničija

što se to
uopće
mene
tiče

samo budi
blizu
mene

blizu mene

ostani

ali
budi daleko
najdalje
od mene

ooooo
trebam te
toliko

ti si sve
ja sam nitko

trebam te toliko
da ne želim te
ni blizu

odlazi
ostani

idi
stani

jebote
bukowski
i njegova sranja,

opijanja
preseravanja

jebote
taj lažni
svijet

taj
alkohol
i lake droge

taj seks
bez obaveze

ta lažna
lakoća života

i jebote

taj cijeli
fiktivni
mindset

sve to
samo je poezija
ili proza

jebena poza
jebenog luzera

jebote bukowski
budi dostojevski

bukowski

kill

death

smrt

zlo

sretan bih bio
kad bih umro
al'
i smrt me prezire,
neće

hodat ću
ovuda
još stoljećima

poput duha
nesreće

sablantan
pijan
lud

s tvojim imenom
napisanim
na naboranoj
koži

sa figom u džepu
čekati
novo doba

nove sreće

ni smrt me
neće

**ništa nas drugo ne zanima
sve dok dobro ide predstava
nije teško biti najgori**